

lige Rivninger mellem Censurkommissionen og de eksaminerende Lærere paa Seminariet. Det vilde over for Statsseminariet næppe have stor Betydning, men over for de private Seminarier vilde det kunne have overordentlig meget at betyde. Thi hvis der atter og atter vilde blive saadanne Rivninger mellem Censurkomiteen og Lærerne ved Seminariet, vilde det let kunne føre til, at vedkommende Seminarium efter de 6 Aars Forløb blev indstillet til at miste den Anerkendelse, det havde haft, medens derimod, naar det er Eksamenstommisionen, der eksaminerer og Seminariets Lærere, som deltage i Bedømmelsen, ikke vil kunne risikere, at den Slags Hensyn skulle komme til at gøre Støde for et maafte ellers meget godt men maafte noget ejendommeligt eller aparte anlagt Seminarium. Jeg tror overhovedet, at det vil være det heldigste at gaa en saadan Vej paa dette Punkt, som jeg har antydnet, og jeg skal ikke nu fordybe mig mere dertil. Der kan mulig senere blive Lejlighed til at komme nærmere ind paa denne Tanke. Der er ogsaa et andet Punkt i Forslaget, jeg gerne vilde berøre, nemlig Bestemmelsen i § 1, Spørgsmaalet om den Dvelfesskole, der skal være ved Seminarierne. Jeg ved jo, at for Djebliffet ere Dvelfesskoler i allerhøjeste Grad paa Moden. Det er et Krav, der stilles af den moderne Pædagogik, at der skal være saadanne Dvelfesskoler. Jeg kan ikke tro, det kunde nytte, om man vilde gøre nogen Modstand mod selve Tanken, og jeg ser desuden ogsaa, at der kan opnaas noget godt derved. Men jeg tror rigtignok, at det i højeste Grad kommer an paa, hvorledes en saadan Dvelfesskole benyttes, og hvortil den benyttes ved Seminariet. Jeg tror, det er en Overtro hos mange, at man under Seminarietiden, i de saa Aar, Eleverne gaa paa Seminariet, ved Hjælp af en Dvelfesskole skal kunne bibringe Eleverne en saadan praktisk Færdighed, at de, naar de gaa ud derfra, ere modne Lærere, der kunne tage fat uden at gøre væsentlige Fejl. Jeg tror, det er en ren Indbildning, at de i de forholdsvis saa Tider, som det i hvert Fald vilde blive, hvori de kunne være med ved Undervisningen, kunne naa dette Maa. Man siger, at det er rent galt, at de skulle benytte Børnene ved de Skoler, hvor de komme til at staa som selvstændige Lærere, som Prøveklude. Selvfølgelig, det gaar enhver Lærer, der begynder sin Virksomhed, saaledes, at han maa prøve sig frem. Men jeg tror, det er meget farligere at benytte de stakkels Børn i en saadan Dvelfesskole som Prøveklude, saaledes at de aldrig blive andet end

Prøveklude, og det ikke for een, men for et halvt hundrede forskellige Seminarister, vedslende hvert Aar. Jeg tror, at man taber meget mere for Børnens Vedkommende ved en saadan Skole, end man paa nogen Maade har Udflugt til at vinde for Lærernes Vedkommende. Jeg tror, at en saadan Skole kan gøre sin Virkning derved, at Eleverne paa Seminariet faa Lejlighed til der at overvære en god og vel dreven Undervisning, faa Lejlighed til at høre, hvorledes en dygtig Lærer behandler Børnene. Det har jeg ikke det mindste imod, jeg tror tværtimod, det vilde være overordentlig heldigt, om de fik Lejlighed til dette under hele deres Seminarietid. Men det er jo ikke blot Meningen, saaledes som Forslaget foreligger. Det er Meningen, at de skulle kunne ikke blot overvære, men ogsaa deltage i Børnens Undervisning, og det er denne Deltagelse i Børnens Undervisning, jeg er meget bange for, hvis den ikke holdes inden for meget snævre Grænser. Jeg vilde ønske, man helt kunde faa dette „deltage“ bort, thi jeg tror i Virkeligheden, det vil gibe sig selv, at man ved mangen Lejlighed i en saadan Skole vil lade de unge Mennesker under Lærernes Forsald eller under andre Omstændigheder undervise, ikke i et Djebliff eller i en Time, men lade dem tage hele Timer, hele Rækker af Timer i Skolen. Det, tror jeg, vil være til Gavn for dem og ikke til Støde for Børnene. Men dette, at de skulle lade sig prøve saa af en af Eleverne og saa af en anden, vil gøre, at de Børn, der gaa i en saadan Skole, ville blive aldeles forvandlede. Det vil blive Børn, som ikke komme til at opfatte Undervisningen som noget, der gaar ud paa at hjælpe dem fremad i Livet og opdrage dem. De ville opfatte hele Undervisningen som et Slags Komediespil, og det vil for dem være det interessante ved Undervisningen at sammenligne alle disse unge Mennesker, som staa og prøve sig frem. Der vil udvikle sig en Kritikhyge hos disse Børn, som jeg er bange for siden hen vil gøre dem Fortræd mange Gange i deres Liv. Jeg vil derfor gerne lægge et godt Ord ind hos det høje Ting og den højtærede Minister, for at man, saa lidt som muligt, lader Eleverne deltage i Undervisningen i disse Dvelfesskoler, men derimod, saa meget som muligt lader dem overvære en virkelig god Undervisning og lære deraf, saa meget de kunne, for deres senere Liv. Den Bestemmelse, der er i Forslaget med Hensyn til Alderen for Seminarister, er jeg i det hele enig i. Jeg tror, det er noget af det bedste i Forslaget, at man kommer til at sætte en højere Alder og altsaa ogsaa